

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖ כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הדרש

מדוע שבועה חמורה יותר מנדר? כתב המהרש"ג נאמר בפרשתנו "איש כי ידור נדר לה" (ל, ג). בנדר לא נאמר בד' אלא לד', אבל בשבועה נאמר "ובשמו תשבע", כתב הרמב"ן דנדר הוא בעולם גבוה יותר מן השבועה, ולכן הנדר חל על דבר מצוה והשבועה אינה חלה על דבר מצוה, עיין שם. והנה לפי זה היה צריך להיות עונש העובר על הנדר יותר גדול מהעובר על השבועה, ועם כל זה מצינו בש"ס (גיטין לה.) לגבי אלמנה דנמנע מלהשביעה לפי שעונש השבועה גדול יותר מהעונש של הנדר.

אבל הענין מובן על פי מה שמבואר בכתבי האריז"ל איך שבתורה הקדושה נכלל פרד"ס ר"ת פשט, רמז, דרוש, סוד. וכמו כן יש ד' עולמות; עשיה, יצירה, בריאה ואצילות. וכמו כן יש ד' בחינות בכל מצוה, מעשה, דיבור, כונה, ומחשבה, והנה על ידי לימוד התורה הקדושה על ידי פשט, וכן בעשיית המצוה על ידי מעשה ממש אנו מתקנים את עולם העשיה, ועל ידי לימוד הרמז ודיבור המצוה אנו מתקנים את עולם היצירה, ועל ידי לימוד הדרוש וכוונת המצוה מתקנים את עולם הבריאה, ועל ידי לימוד הסוד ומחשבת כוונת המצוה מתקנים את עולם האצילות. והנה ידוע שכל הנהגת העולם הוא על ידי מידת "מלכות" שהיא עולם העשיה, ולכן צריך האדם לקיים המצוות על ידי עשייה ממש, ואינו די במחשבה כוונה ודיבור בלבד, והנה הלימוד התורה על ידי רמז דרוש סוד ואינו לומד הפשט, הרי זה כאילו קיים המצוות על ידי דיבור כונה ומחשבה, ולא על ידי מעשה, שבדאי לא קיים המצוה כלל, מה שאין כן, כשמקיים את המצוה על ידי מעשה אף שלא כיון בהם הכוונה, אף שבדאי לא חשובה כל כך כמו המקיים במעשה ובכוונה ובמחשבה, אבל על כל פנים בדיעבד יצא.

נמצא שעיקר קיום המצוה תלוי במעשה, וכמו כן עיקר לימוד התורה הקדושה הוא על ידי הפשט, וטעם הדבר הוא, משום שהמעשה והפשט הוא כנגד עולם העשיה היותר נמוך, הנה האדם המתקן תיקון הצריך בזה העולם התחתון, ממילא יתהוו כל התיקונים מעצמם גם בעולמות היותר גבוהים, מה שאין כן להיפך. ולכן כיון דנדר הוא בעולם הבריאה שהוא כנגד כוונת המצוה, והשבועה הוא בעולם העשיה שהוא כנגד מעשה המצוה, הנה בוודאי הפוגם במעשה המצוה דהיינו שלא עשה מעשה המצוה כתיקונו בוודאי פגמו יותר גדול מאילו לא כיוון את הכוונה כהוגן, ולכן השבועה כיון שהוא בעולם הנמוך שהוא עולם העשיה, ענשו גדול יותר.

מאורות הפרשה - "ללמדם תחילה"

"וידבר משה אל ראשי המטות" פירש"י "משה נתנבא (שמות יא, ד) בכה אמר ה' כחצות הלילה, והנביאים נתנבאו בכה אמר ה', מוסף עליהם משה שנתנבא בלשון זה הדבר".

ואמר האדמו"ר שהנה צריך לבאר דברי רש"י "חלק כבוד לנשיאים ללמדם תחלה ואחר כך לכל בני ישראל" וכי יש כבוד אצל התורה ללמדם תחילה?

הנה ידוע כי "כבוד" ירמוז לתורה שבע"פ כדברי הגמרא [סוטה מט] "משמת רבי עקיבא בטל כבוד התורה" וזה "חלק כבוד לנשיאים" ללמדם תורה שבע"פ אשר שורשה באות "א" של "אנכי" שהיא תחילת כל האותיות, וכדברי רז"ל [שבת ק"ה] "אנכי" ר"ת א"מ"מ"מ"נ עימה כ"תבית י"ב"בית.

וזה א' מ"אנכי" אשר מרמז על תורה שבע"פ וזה "וידבר" לשון התחברות כמאמר הגמרא [כתובות י"ג] "ראוה מדברת עם איש". ולכן אמרה התורה עם "ראשי המטות" שמשם רבע"ה התחבר עם הראשים שבכל דור ודור, קטנים שבקטנים, כנאמר "שכל בית דין בזמנו אפילו הם קטני קטנה המה כראשונים".

ועתה חיבר משה את אותם שהולכים בדרך התורה ולא אלו שעושים חדשים ח"ו, שהם אומרים לקהלים "זה הדבר אשר צוה ה' לאמר" לדורות, שילכו בתורת משה וידבקו בחכמי התורה שבע"פ וידעו מה שחכמי דור ודור אומרים להם, ש"זה הדבר אשר צוה ה' לאמר" לדורות ושלא ילכו ויסורו מדרכי אבות העולם אפילו קו"ץ קטנה אשר גבלו הקדמונים ראשונים כמלאכים, עם אותם חכמי דור ודור שהולכים בתורת משה דיבקו וחיובר אותם כעת משה רבע"ה.

זה הוא מה פירש"י כל הנביאים מכירים בנבואתם כה אמר ה', הוסף עליהם משה ומתחבר עמם על ידי "זה הדבר אשר צוה ה'" שהקב"ה מסייע אותם שיתכוונו לאמיתת של תורה, ויהיה הלכה כמותם, וזה הדבר אשר צוה ה' את משה - סוד התורה שבעל פה.

והנה מורה הוראה אשר מקפיד להורות על דרך התורה שבכתב ובע"פ, ואשר שימש את רבותיו ועומד על דברי התורה בבחינה של "זה הדבר אשר צוה ה'" במספר מכוון "יהיה צבאות אשרי אדם, בטח בך" וזוהי שהיה דבריו מכוונים לרצון השי"ת, ומשפיע שפע טוב לכלל ישראל כולו ולבנין בית המקדש המקווה במהרה בימנו אמן.

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

"איש כי ידר נדר לה' ... לא יחל דברו" -

והוא עניין קיווי המיחלים לה', וזהו "לא יחל דברו" לא יהיה דברו המבקש לפני אל עולם בדרך קיווי והוחיל לייחל שיתקבל בקשתו ודבורו, אף שבאמת כל הבקשות מתקבלים לפני אל עולם, אבל לפעמים הוא תוחלת ממושכה מחלת לב ודאי, אלא בכל היוצא מפיו יעשה השם יתברך רצונו וחפצו מיד, כד"א "רצון יראיו יעשה" ודבורו עושה רושם להיעשות תיכף ומיד כדבורו. "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", ועושה תיכף רצונו - אפילו היצא מפיו סתם, בלתי דבקות והתקשרות אלא אמירה בעלמא יעשה כך.

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

"נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל

עמיר" - וקבלנו מהצדיק הקדוש ר' משה ליב [מסאסוב] שכל מה שיש בקדושה יש כנגדו בקליפה.

הן דבר קטן הן דבר גדול, "זה לעומת זה" ממש, כדי שיהיה הבחירה חפשיות לדבק עצמו בזה או בזה. וכן הוא בדברי מרן הבעש"ט, ולולא רחמי השי"ת ששולח ניצוץ משה לצדיק אמת, ובה מקבל הכל בשמחה ובלב נשבר ונכנע, והם נופלים לבאר שחת והצדיק מאיר לדור דור.

וזהו "נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים" גם "אחר תאסף אל עמיר" תשפיע אור משער החמישים להאיר נפש הצדיק באור התורה ורזיה. אמן כן יהי רצון.

מאורות הסיפור החסידי - המפרנס - סיום

תקציר: עורך הדין וינגוט גירש מביתו בבזיונות את הצדיק הקדוש רבי נחום מהורדנא זי"ע בעת שביקש ממנו נדבה. לוינגוט היה קשר עם שר האוצר וביניהם נקשרו קשרים סמויים שביום מן הימים נתגלה שעסקיהם היו בגניבות מקופת המלוכה שביצע שר האוצר ותמורת "מתנות" שקיבל וינגוט הבטיח שאם יתפס ייצגו באופן הטוב ביותר. וינגוט נשפט לשנתיים מאסר. לאשתו לא הועילו כל תחנוניה לפני מי שרק יכלה להתחנן. בוקר אחד לא מצאה אף פרוטה כדי לקנות לחם לילדיה והסתפקה האם למכור את מטלטליה. בעודה מסתפקת שומעת נקישות בדלת. היה זה הצדיק רבי נחום'קה מהורדנא שהבטיח שיתן להם עשרים וחמשה רובל מידי שבוע וכך היה, ואף היה מעודדה, וכן לא הסכים שתמכור חפציה מביתה, כדי שכשיחזור בעלה לא תיפול רוחו ויוכל להמשיך לחיות כמימים ימימה. עברו שנתיים והנה בעלה מופיע בשערי בית האסורים לעיני אשתו.

גבו נכפף ושיבה זרקה בשערו על אף גילו הצעיר, דמעות נקוו בעיני השנים. חיש נכנסו לעגלה שהמתינה בחוץ, האשה הורתה לרכב את כיוון הנסיעה. עורך הדין הביט בהשתאות בדרך החולפת על פניו, הוא נשם את האויר החפשי מלוא ראותיו אך מחמת התרגשות כמעט לא הפיק הגה. רק כאשר הגיעו הביתה שם מצא הכל כבאותו יום בו עזבו, פרצו רגשותיו החוצה. בקול חנוק ומתיפח דיבר נרגשות, "אינני מבין... אינני קולט זאת... הבית נשאר על תילו... הילדים לבושים כהלכה... בטוח הייתי כי עברתם להתגורר לחורבה עלובה ומתכללים הינכם מקיבוץ נדבות, החלום חולם אני? הזוהי מציאות? או שמא אתעורר עוד קט ואמצא עצמי בחדר המזוהם של כלאי?... בני המשפחה מחו דמעותיהם. האשה הגישה לשולחן את הסעודה החגיגית שהכינה לכבוד השחרור. רק כאשר נח מעט האסיר לשעבר, ואכל לשובע, גילתה לו אשתו את הסוד, כי רק בזכותו של אותו מקבץ נדבות זקן, יכלה להמשיך בשיגרת חייה, על אף מאסרו. עורך הדין הנדהם החל פוסע בחדר אילך ואילך, מעלה עשן מן הסיגר התקוע בפיו. בשום אופן לא יוכל היה להבין את הדבר. יהודי זקן שהושלך מן הבית בחרפה, בגשם ובקור, תמך בבני משפחתו שנתיים ימים!!! הצילם מחרפת רעב ואפילו מכליון... איך יתכן הדבר?! "עלי לראות את האדם הזה עוד היום!" דיבר נרגש, "מלאך הוא! מלאך משמים! היודעת את היכן מתגורר הוא אותו קדוש?" האשה נענעה בראשה. עורך הדין הכפוף קמעא משך מעליו את מעילו ובצעדים מהירים פנה אל עבר השכונה בה מתגורר רבי נחום'קה מהורדנא. כאשר נפתחה לפניו דלת הבית הקטן, פרץ עורך הדין בבכי. הוא נשק את ידו של הצדיק בהרטיבו אותה בדמעותיו. "רבי! סלח נא לי! איש קדוש מחל נא לי! מלאך משמים כפר נא לי! אין מילים בפיו, השפל והנבזה, להודות לך על נדיבותך וצדקנותך, חייבים אנו לך תודה על חיינו, אני ובני ביתי..." רבי נחום'קה חייך בטוב לב ואיחל לו לעורך הדין חיים טובים ומאושרים. כל אותה דרך חזרה מביתו של הצדיק למעונו שלו, היה עורך הדין שקוע ברעיונותיו. וכששב הביתה כל כולו לוחט מהתרגשות, פנה אל זוגתו: "עם אשר זכה ויצאו מעמו אנשים כאלו, אינו עם פשוט, תועים היינו עד עתה בדרכנו, בעטנו בכל הקדוש והיקר... אך עדיין לא מאוחר". * * * סוף * * * [לוקט מ"ניצוצי אור"]